Ч. 176. Неділя 18 (5) серпня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоненем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

В сімдесять семий день уродин Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа.

Вся австро-угорска монархія а з нею мало ще й не всї сьвідомі круги цїлого цивілїзованого сьвіта будуть завтра обходити велике торжество, торжество сїмдесять семих уродин наймилостивійше нам пануючого Монарха Єго Величества Цїсаря Франц Йосифа. Дожити такого віку значить переступити вже ту звичайну пересїчну границю віку, до якої доходить більша часть людий. Перед сивою головою, що діждала ся такого віку, клонимось з поважанем і віддаємо честь яко чоловікови, котрому особлива ласка Божа дозволила жити так довго. О скількож більшу честь мусимо віддати Тому, котрому ще в так глубокім віцї судило ся правити народами цїлої держави. Наш Монарха обходить завтра свій сїмдесятьсемий день уродин а день той пригадує нам, що треба віддати честь старенькому чоловікови, сивій голові, не лиш Монарсї, котрий засїдає на престолї, але Монарсї, з котрого цїлим житєм сполучене тїсно житє народів держави, Монарсї, котрий в цїлій Европі, ба, в цїлім сьвітї має славу найлїпшого, наймудрійшого і найдобротливійшого володїтеля, ба, що більше, Монарсї, котрий дбаючи про свою державу, держить в своїх руках і судьбу многих инших держав та дбає і про їх добро. Саме тепер по з'їздї в Ішлю славить цїлий сьвіт нашого Найясн. Монарха яко того володїтеля, котрий запоручує найлїпше цїлому сьвітови благодать мира.

Нема в цїлім сьвітї — а се всї признають — другого такого монарха, з котрого іменем, з котрого долею і недолею вязалась би так тїсна доля і недоля народів і держави, як з іменем нашого Найяснїйшого Пана. В бурливих часах, в часах загального розладу в Европі імя Цїсара Франц Йосифа принесло спокій і мир нашій державі і єї народам; від того часу кілько разів яка небезпечність грозила державі, чи то від заграничного ворога, чи від внутрішного заколоту, наш Монарх був тим, котрий перший спішив сповнити свій обовязок, а імя Єго як би чародїйною силою мирило ворога і єднало народи держави з собою. Істория найновійшого розвитку австро-угорскої держави може дати найлїпший на то доказ. Девіза нашого Монарха „Спільними силами" оправдала ся як рідко яка і зробила то, що народи австро-угорскої держави, а пануючий нам славно Дім цїсарский зросли ся як би в одно. Як Єго Величество наш Цїсар не забував нїколи на свої народи і в кождій хвили при кождій нагодї старав ся оказати їм свою печаливість, так знов і народи з цїлою щиростию, з правдивим чувством привязаня відчували завсїгди кожду радість і кожде горе, яким поблагословив чи навістив Господь Бог нашого Монарха і Єго Найв. Дім. Так було від першої хвилї вступленя на престол нашого Найяснїйшого Пана, так єсть і до нинї. Длятого і ми а з

---

18)

Шерльок Гольмс при роботї.

Нові оповіданя — Конана Дойле.

(Дальше).

Одного дня — то було в марті 1883 — лежав на тарельчику полковника лист з заграничною маркою. А листи діставав він дуже рідко, бо свої рахунки платив готівкою а приятелїв якого-небудь рода він не мав. — З Індиї! — сказав він взявши лист до руки — печатка на нїм з Пондічеррі! Що то може бути? Він роздер живо куверту, а з неї випало на єго таріль пять маленьких сухих зерняг помаранчі. Я засьміяв ся з того, але сьміх застиг менї на устах, коли я побачив, якого виразу набрали черти лиця мого дядька. Уста єму викривили ся, очи висадило єму на верх, лице стало чорне як земля, і він все ще дивив ся стовпом на куверту в своїх дрожачих руках.— „К. К. К!" — крикнув він — мій Боже, то мої гріхи спали на мою голову!

— Що се значить, дядьку? — відозвав ся я.

— Смерть — відповів він, встав і зайшов до своєї комнати, лишивши мене самого перепудженого і дрожачого.

Я взяв куверту до рук і побачив, що на тій кляпі, котрою заліплює ся куверту, із середини, повисше смуги намащеної ґумою, була виписана червоним чорнилом три рази буква К. Впрочім не було в нїй нїчого більше як лиш тих пять сухих зерен. Якаж могла бути причина так величезного страху? Я вийшов з комнати, де ми снїдали, а коли ішов на гору, надійшов мій дядько, що сходив горішними сходами на долину. В одній руцї держав він якийсь заржавілий старий ключ, котрий був, видко, від тої комірчини зі старим лахмотєм, в другій ніс металеву скриночку, що виглядала мов би грошева каса.

— Нехай роблять, що хотять, я їх всїх відставлю! — відозвав ся він і закляв. — Скажи Мариї, нехай нинї запалить в печи в моїй комнатї та пішли по горсгемского адвоката Фордама.

Я зробив так, як він казав; коли адвокат прийшов, закликали й мене на гору до комнати. Огонь палахкотїв в коминку, а на руштї видко було грубу верству чорного попелу мов би від спаленого паперу — коло печи стояла отверта і порожна металева скринка. Мною аж кинуло, коли я на віку скринки побачив знов потрійне К, яке видів зрана на куверті.

— Джоне — відозвав ся мій дядько — хочу зробити своє завіщане, а ти маєш бути сьвідком. Записую мою поєілість зі всїма зисками і стратами мому братови, твому батькови, котра колись без сумнїву перейде на тебе. Коли же побачиш, що так не йде, то тодї мій молодче, послухай мене, відступи єї твому смертеному ворогови. Прикро менї, що лишаю тобі таку сумнївну спадщину, але не знаю, як справа поверне ся. Отже будь так добрий і підпиши отсей папір, де тобі покаже пан Фордан.

Я підписав після єго бажаня а адвокат взяв то письмо з собою. Ся дивна подія зробила, як собі легко можна погадати, глубоке вражінє на мене і я думав над тим та роздумував, хоч не міг того нїяк собі пояснити. А все-таки не міг я позбути ся якогось невиразного чувства журливости, котре й лишило ся, хоч се чутє було ослабло, коли минули тижднї а не стало ся нїчого, що спинило би звичайний хід нашого житя. Але у мого дядька добачив я зміну: він пив більше як коли небудь давнїйше і ще більше як давнїйше уникав всякої стрічи з людьми. По найбільшій части пересиджував в своїй комнатї, замкнувши двері на ключ; инколи, як би єго пияцкий дур напав, вибіг з хати до города, держав револьвер в руцї і кричав при тім, що не боїть ся нїякого чоловіка на сьвітї, і нїхто — хоч би й сам чорт — не замкне єго як вівцю в кошарі. Коли такі напади проминули, то він забігав знов до комнати і замикав за собою двері на ключ як той чоловік, котрого мучить нечиста совість і не дає єму спокою. В таких хвилях навіть і в студені днї грубий піт виступав єму на цїлім лици.

Щоби не надуживати вашої терпеливости, пане Гольмс, докажу вам борше до кінця. Одної ночи напав єго знову такий пияцкий дур, з котрого він вже не вийшов. Коли ми стали за ним шукати, знайшли єго в копанцї на кінци города, де він лежав стрімголов в болотї. Не було нїякого слїду, щоби єго хтось убив; вода була лиш на дві стопи глубока, отже судова комісия, беручи на увагу й то, що він був дивак, орекла, що то самоубийство.

Менї однак трудно було набрати того переконаня, бо я прецї знав, як він завсїгди ду-

нами і весь руский нарід кличемо в день сего великого сьвята: Многая Літа нашому Монарсі! Нехай жиє нам ще довго а довго для добра своєї держави і єї народів а Собі і свому Найв. Домови на ще більшу славу!

Єго Величество Цїсар Франц Йосиф най жиє! Многая літа!

Вісти політичні.

Справа фінансів краєвих.— По стрічи в Ішлю.— Тоасти у Вільгельмсгиге.

Президия моравского виділу краєвого оголошує, що міністерство скарбу наміряє з кінцем вересня с. р. скликати анкету в справі реформи фінансів краєвих і з тої причини розіслало виділам краєвим до оцїнки обширний материял о буджеті краєвім і евентуальних реформах. Референт справ фінансових моравского виділу краєвого одержав поручене виготовити відповідні предложеня і предложити їх виділови краєвому, іменно же що до становища, яке треба заняти в анкеті.

Про конференцию бар. Еренталя з Гердінґом в Ішлю довідує ся „N. W. Tagl.“ що слїдує: Перша конференция відбувала ся в сальоні Гердінґа і тревала більше як годину. Відтак був бар. Еренталь на авдиенциї у анґлїйского короля і побув у него сам один около пів години. Опісля відбула ся друга конференция у бар. Еренталя. Предметом конференциї були головно дві справи: справа македоньска і події в Марокку.

Що до македоньскої справи то розходило ся в першім ряді о реформу судівництва; пробовано порозуміти ся о міру і час заведеня реформи судівництва. Австро-Угорщина хотіла би тоту реформу трохи спинити, щоби не дразнити Туреччини; Анґлія однак домагає ся прискореня переведеня цїлої мірцштеґскої проґрами реформ, отже й скорої реформи судівництва. Після анґлїйского погляду було би найвідповіднїйше для заведеня в Македонії добрих відносин перевести в межинародний спосіб і реформу судівництва, яку тепер лагодять Австро-Угорщина і Росия і мають відтак предложити державам — що бар. Еренталь заповів на найблизший час. Впрочім побоює ся Анґлїя, що скоро лиш Австро-Угорщина і Росия будуть переводити реформу судову, то стане ся то аж під конець року і не в такім обемі, як того хотїли би в Анґлії.

Причин, задля яких Австро Угорщина не хотїла би спішити ся з тою реформою, треба шукати в тім, що она через енерґічне виступлене в Македонії боїть ся нарушити дразливість султана. Длятого предкладає Австро-Угорщина, щоби ті міри, які тепер предкладає сама Туреччина а котрі мали би зробити злишною реформу судівництва зі сторони держав, насамперед розслїдити і по можности увзгляднити. Але анґлїйский кабінет єсть, як здає ся, в македоньскій справі в наслїдок дуже сильного руху в Анґлії, котрий домагає ся по можности як найбільшого розширеня европейскої контролї, сильно заанґажований і напирає длятого передовсїм на прискорене переведенє реформи судівництва.

Що до марокканьскої справи то Анґлїйцї тепер кажуть, що ужиють цїлого свого впливу в тім напрямі, щоби другі держави в ніякий спосіб не перешкоджували заведеню впорядкованих відносин в Марокку, до якого тепер забрали ся Франция і Іспанія.

Про стрічу в Ішль пише берлиньска „Voss. Ztg.“: Можна з вдоволенем споглядати на стрічу у Вільгельмсгиге. З однаковим вдоволенем глядимо й на стрічу в Ішль. Цїсар Франц Йосиф єсть честидостойним Нестором між монархами. У вірнім союзі з Німеччиною, в честній дружбі від довгого часу звязаний з Анґлією. В неодних важних справах привикла Австро-Угорщина поступати згідно з Великою Британією, іменно же в справах балканьских. Габсбурґскому володітелеви було мабуть длятого прикро дивити ся на то, що цїсар Вільгельм і король Едвард стали собі як би якісь чужі. Потверджене тепер зближене може бути для него так само пожадане і відрадне, як німецкому народови поновне скріплене сердечного порозуміня межи Австро-Угорщиною а Анґлією. Можна бути певним, що ті добрі відносини межи трома великими державами, іменно же в звязи з подіями в Свінемінде будуть мати спасенний вплив на цїлу заграничну політику і скріплять всюди мирні наміри та розвіють обаву немилих запутанин.

Аж вчера розніс телеґраф по сьвіті тоасти виголошені монархами на пирі у Вільгельмсгиге. Цїсар Вільгельм сказав: Прошу Ваш. Вел. приймити цїсаревої і мою найщирійшу подяку за гостину В. Вел. у нас. В сій гостині виджу вираз родинних і дружних чувств, які В. Вел. проявляють для цїсаревої, для мене і мого дому, а які основують ся на старих відносинах межи нашими домами від давних часів, а котрі в наших часах знайшли вираз, коли то ми спільно горювали над домовинами моїх любих родичів і над домовиною великої королевої моєї бабки. Але рівночасно добачую у В. Вел. і репрезентанта великого анґлїйского народу, а в гостині В. Вел. вираз добрих відносин межи обома нашими народами. В дорозї до замку могли В. Вел. в очах Касельских горожан і їх дїтий, а пізнїйше підчас нашої прогульки по красних нивах і тихих лїсах в лицях всїх тих, котрі мали честь і радість видїти В. Вел., вичитати чувство вдячної почести за ту гостину. Прошу В. Вел. позволити, щоби я підніс чарку на здоровле В. Вел., Є. Вел. достойної подруги, королевої і цїлого великобританьского королївского дому та В. Вел. народу.

Король Едвард відповів по німецки: Прошу В. Вел. позволити менї висказати з цїлого серця мою як найбільшу подяку за так ласкаві і прихильні слова. В. Вел. можуть бути певні, що менї то зробило велику приятність прибути в сю на жаль коротку гостину. Не можу достаточно подякувати В. Вел. і Єї Вел. Цїсаревій за сердечне приняте, за приняте зі сторони армії В. Вел. і народу, який нас стрічав на улици. В. Вел. знають, що моїм найбільшим бажанем єсть, щоби межи нашими обома краями були лиш як найлїпші і найприятнїйші відносини. Тїшу ся дуже, що В. Вел. відвідають мене небавком в Анґлії. Я переконаний кріпко о тім, що не лиш моя родина, але й цїлий анґлїйский нарід повитають В. Вел. з найбільшою радостию. Підношу мою чарку на здоровле В. Вел.

же боляв ся навіть згадувати о смерти. Але остаточно лишило ся при тім; мій тато одідичив посїлість і около 14.000 фунтів штерлїнґів, що були зложені до єго розпорядимости в банку.

— Позвольте на хвилинку! — перебив єму Гольмс. — Істория, яку ви менї розповідаєте — то річ певна — належить до найдивнїйших, які менї коли небудь приходило ся чути. Подайте менї дату, коли той лист прийшов до вашого дядька і дату єго мнимого убийства.

— Лист насців дня 10 марта 1883, а він погиб в сім неділь пізнїйше, в ночи з дня 2 мая.

— Дякую, розповідайтеж дальше.

— Тоді, коли мій батько обняв посїлість в Горсгем, перешукав він на мою просьбу тоту комірчину на поді, що була завсїгди так старанно замкнена. Ми знайшли там металеву скриночку, хоч зміст єї був вже знищений. На віку із середини була налїплена карточка, на ній знов К. К. К., а під сподом було написано: Листи, повідомленя, квити і реєстри. То були очевидно тоті папери, котрі мій дядько знищив. Впрочім не знайшло ся нїчого важного в комірчині, хиба лиш велике множество паперів та записників, котрі відносили ся ще до тих часів, коли мій дядько жив в Америцї. Декотрі походили з часів війни і доказували, що він сповняв ревно свій обовязок і мав славу хороброго вояка; инші були з тих часів, коли полудневі держави віджили були на ново, і відносили ся головно до політики; він, як то видко було з тих паперів, виступав рішучого против вандрівних аґітаторів, котрих висилано з північних держав.

З початком 1884 року переніс ся був мій батько до Горсгем і ми жили разом та мали спокій аж до січня 1885. Четвертого дня в новім році почув я голосний оклик здивованя з уст мого батька, якраз коли ми снїдали. Він сидів при столї і держав в однїй руці лише що отворену куверту а в другій на витягненій долони пять сухих зернят помаранчі. Він сьміяв ся завсїгди з „моєї байки о полковнику“, як то він любив називати, але тепер, коли єму приключила ся така сама істория, дивив ся він на то дуже здивований, мов би не знав, що стало ся.

— Що до лиха має то все значити, Джоне? — відозвав ся він ледви на силу.

В менї аж серце перестало бити ся. — То тоті самі К. К. К. — відповів я.

Він подивив ся на коверту. — Дійстно! — відозвав ся він. — То тоті самі букви! Але що се над ними?

„Положи папери на сонїчний годинник“ — прочитав я дивлячись понад єго плече.

— Які папери? який сонїчний годинник? — спитав він.

— Сонїчний годчнник єсть в городї; иншого нема — відповів я; але папері то тоті, що вже понищені!

— Нехай собі! — сказав він на то, старяючись успокоїти ся. — Жиємо тут прецї в цивілїзованім краю і не можемо оглядати ся на такі дурні збитки. Звідки отсе наспіло?

— З Динді — відповів я, придивляючись почтовій печатцї.

— Когось беруть ся пусті збитки — сказав він на то — що мене обходить якийсь сонїчний годинник і якісь папери? На таку дурницю не буду прецї зважати.

— Було би може лїпше зробити донос о сїй справі — радив я.

— Та й дати ся висьміяти. Нї, нема дурних.

— Ну, то я зроблю донос — почав я просити.

— Не позваляю того — відповів він. — Задля такої дурницї не треба зараз робити крику.

Розбирати дальше сю справу було би надармо було, бо мій батько був неподатливої вдачі. Але мене взяло ся було якесь важке прочуте.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 17-го серпня 1907

— **Є. Вел. Цїсар** зволив вселаскавійше удїлити з своїх приватних фондів гр.-кат. комітетови будови церкви в Пятничанах, бобрецкого повіта, 200 кор. запомоги на докінчене тої будови.

— **Стан здоровля Є. Е. Впреосьв. Митрополита** ґр. Шептицкого — як доносять до „Руслана" телеґрафічно із санаториї дра Лямана, есть дуже добрий і Архіпастир наш остає там ще й на дальше. Всї вісти о грізнім станї недуги Впреосьв. Митрополита, які розпустили були деякі львівскі ґазети, суть в виду того зовсїм безосновні.

— **Дрібні вісти.** В громадї Жидатичах, львівского повіта, сконстатовано урядово тиф пятнистий. Фізикат міский остерігає перед закупном артикулів поживи від людий з того села. — В Косові вибух страйк ткачів. — Підчас вибуху динаміту у фабрицї динаміту в містї Деміц в мекленбурґскім князівстві в Нїмеччинї, згинуло 12 людий, 12 було тяжко, а 41 легко зранених.— Коло Деви на Угорщинї два селяни висадили у воздух міст желїзничий із злости, що через желїзницю стратили заробок. — В лїсах коло місцевости Пен (Pins) у Франциї вибух огонь, котрий з причини сильного вітру ширить ся дуже. — На шляху зелїзницї межи Белзом а Жужелем, поїзд особовий, їдучий в ночи з 6 с. м. із Львова до Сокаля, переїхав коня, котрий був власностию Кароля Добровольского, міщанина з Белза і забив его на місци. — Щезли без слїду: 12-лїтна Марія Бачорівна, вийшовши з дому матери при ул. Снопківскій ч. 34 і 14-лїтна Кароліна Вальхівна з дому свого опікуна Павловского при ул. Шпитальній ч. 31. — Сполошені конї селянина Стефана Васелини з Грибович, полишені без дозору, зловив поліциян і привів на інспекцию поліциї. — Візник Василь Михалевич наїхав вчера на візок Германа Шляма з такою силою, що Шлям випав з візка і тяжко потовк ся та й візок також поломив ся. — В Миклашові під Львовом вибух вчера грізний огонь. Горіло через цїле передполудне. — Панї Марія Гіс згубила на повиставовій площи шнурок перел вартости 120 корон. — Зузанна Павлячківна, донька господаря з Кривчиць, вкрала оногди з образа Матери Божої в костелї сьв. Антонія три шнурки коралів, вартости 800 кор. і заставила їх в містї за 80 кор.

— **Нещаслива пригода.** З Жукова, чесанівского повіта, пишуть нам: Дня 9 с. м. о 1-ій год. по полудни привіз був Юрко Борисович, лїт 18, син Івана Борисовича з Жукова, разом з помічником тесельским Андреєм Жуковичем 3 кругляки по 6 метрів довгі з лїса Претеча до войскової касарнї в Долинї. При скиданю тих кругляків зносили їх Юрко і Андрій в той спосіб, що брали на плече, а відтак скидали. Юрко Борисович хотів свій конець скинути почерез голову і зробив то так неосторожно, що перевернув ся і упав, а кругляк вдарив его в голову і убив на місци. Прикликаний зараз полковий лїкар др. Кевіґ міг вже лиш смерть сконстатувати. Тіло відвезено до Жукова.

— **Затроєнє грибами.** З Підгаєць пишуть нам: Дня 8-го серпня с. р. померли в Литвинові, підгаєцкого повіта, Анна Бей і еї 5-лїтний син Гриньо, споживши троячих грибів. — Єсть то в короткім часї вже третий случай затроєня грибами, о котрім доносимо. А чейже люди і на селї і в містї повинні бути осторожнїйші і не брати на поживу грибів, на котрих не знають ся. Сї частї случаї затроєня нехай будуть остереженем для кождого.

— **Холєра в Росиї** ширить ся поволи, але постійно. Офіцияльно одначеж стверджено, що майже цїла надволжаньска область загрожена сею пошестию. Міста Самара, Саратов, Астрахань і ин., де зайшли випадки занедужаня холєрою, оголошені заповітреними. Сотки людского житя упали жертвою пошести. Холєра виступила насамперед в Самарі. Доси не повело ся ствердити, звідки сю пошесть сюди заволїчено. Доси лютили ся в Росиї чотири великі холєричні пошести. Перша тревала від 1829 до 1837. Занедужало тоді поверх пів міліона людий, а померло 243.000. Ще страшнїйша холєра була від 1847 до 1849, бо звалила півтретя міліона недужих, а загнала в гріб більше як міліон людий. При третій від 1856 до 1872 було поверх 800.000 недужих, з чого померло 326.000. Четверта тревала від 1892 до 1896, недужих начислено тоді на пів міліона, а померших 226.000. Пересїчно умирало 40% недужих. — Комісия для поборюваня холєри і джуми подає до відомости, що в Самарі занедужало на холєру дня 11 с. м. 12 осіб, а від самого початку пошести було 114 случаїв занедужаня, з котрих 28 закінчило ся смертию. Крім того в Самарі в шпиталї помер на холєру якийсь чоловік із села Рождественское в повітї сизраньскім. — З Астрахану доносять, що від 4 до 15 с. м. було там 25 случаїв занедужаня, а з тих 6 закінчило ся смертию. — В Казани розпочала ся ревізия фабрик і заведень промислових. Тут мають приготовити 5 бараків холєричних і скріпити дозір санїтарний.

— **В Любини** уладжує філїя „Просьвіти" в Комарнї при співучасти драматичного кружка в понедїлок, 19 с. м. в сали купелевого заведеня представленє оперетки Квітки-Основяненка „Сватанє на Ганчарівцї". Дохід призначений на добродїйні цїли. Початок о 8 год. вечером. По представленю товариські забави і хор. Надїємось, що руска інтелїґенция з околиць Щирця, Навариї, Городка і Комарна прибуде численно і прислужить ся добрій цїли. — *Комітет.*

— **Огнї.** В Чернівцях на двірци займив ся дня 12 с. м. о 3 год. по полудни один ваґон повен т. зв. лика до пакованя. Займило ся мабуть від искри переїзджаючої льокомотиви. Лиш з великим трудом можна було вилучити той ваґон з ряду других і пересунути на вільнїйше місце. Сторожа пожарна мусїла півтора години працювати, заким огонь угасила. З такої самої причини займили ся ві второк рано о 5 год. по переїздї поспішного поїзду пороги на мостї зелїзничім в Перемишли, і зачали горіти ясною полуминию. Сторожа пожарна угасила однак ще в пору огонь, так що він не наробив більшої шкоди.

Телеґрами.

Відень 17 серпня. Мінїстер справедливости іменував кандидата нотарияльного в Тарнові Болеслава Дзенцьоловского нотарем в Улянові.

Тульон 17 серпня. Огонь лїсів прибрав величезні розміри. Вислано дальші віддїли войска на ратунок.

Париж 17 серпня. „Matin" зазначує знову, що Франция не має наміру забирати марокканьскої землї. Ґен. Дрід не жадає нового войска, бо вже прийшло до порозуміня з Ішпанією що до спільного дїланя. Ішпанцї займуть становища, визначені їм ґен. Дрідом, котрий обмежить ся лиш на обороні міст, бо коли би хотів гнатись за Марокканцями в глубину краю, потребував би до того 25.000 войска. Шкода Европейців в Касаблянка обчисляють на 10 міліонів франків. Ходить чутка, що одно із племен підходить до Фезу.

Астрахан 17 серпня. Стверджено тут 7 нових случаїв занедужаня на холєру.

Каменець подільский 17 серпня. В маєтности Соколівка доконано нападу на адмінїстратора Серґієвского; убито адмінїстратора, его служницю і 2 сторожів.

Танґер 17 серпня. З Моґадора доносять, що там настало велике занепокоєнє, бо племя Сагари лагодить ся до нападу на місто. Люди втїкають з міста; богато схоронило ся на францускийи пароход. Ходить чутка, що з причини подій в Касаблянка проголошено в ріжних сторонах сьвяту війну. У всїх містах настало заворушенє. Зачувати, що Европейцї виїздять з Маракеша. Втеча з Танґера збільшає ся; богато европейских родин виїхало до Ґібральтара

Київ 17 серпня. В урядї почтовім в Козятинї вкрадено грошеві листи на суму 25.000 рублїв. Злодії втекли.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня** 16 серпня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 10.50 до 10·75; жито 9·50 до 9·75; овес 9·50 до 10·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 11·50 до 12·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

НАДІСЛАНЕ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).